

Prelatovo pismo (julij 2011)

Pismo tega meseca se osredotoča na notranjo molitev, dialog z Bogom, “izvir sveže vode, s katero moramo prepojit naše delo, naš apostolat, naše družinske in družbene dejavnosti.”

15. Jul. 2011

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Potem, ko sem odpotoval v Pamplono zaradi zdravniškega pregleda, pa

tudi zato, da bi tam obiskal bolnike, imam sedaj namen iti na Slonokoščeno obalo in govoriti z vašimi brati in sestrami iz te predrage dežele, za katero smo v preteklih mesecih toliko molili. Še naprej molímo zanje, da se bodo rane, ki jih je povzročila vojna, čim prej zacelile, ter da ne bodo za

seboj pustile zamer in sovraštva. Molímo, da bi bili vsi velikodušni v odpuščanju in da bi sprava med nasprotujočimi si stranmi postala globoka resničnost za dobro družin, civilne družbe in celega naroda. Priporočimo te namene presvetemu in usmiljenemu Jezusovemu Srcu, ki ga v liturgiji častimo danes, 1. julija, ter presladkemu Marijinemu Srcu, katerega praznik bomo obhajali jutri. Prosímo za vse predele sveta, kjer ljudje veliko trpijo.

Ta Jezusov praznik nas vabi, da z zaupno in otroško molitvijo vstopimo

v srce tega Boga, ki se je utelesil zaradi ljubezni do nas. Kakor je zapisal naš Oče v neki pridigi: »Resnična pobožnost do Jezusovega Srca se uresničuje v sledečem: v spoznavanju Boga in spoznavanju nas samih ter v gledanju Jezusa in zatekanju k Njemu, ki nas poživlja, uči in vodi«[1]. Tudi sedaj nas iz nebes vzpodbuja, naj obnovimo svojo željo po napredovanju v osebnem odnosu s presveto Trojico. Glede tega sem ponovno premišljeval o nekaterih predlogih blaženega Janeza Pavla II., ki jih podaja v svojem apostolskem pismu, s katerim je načrtoval poti Cerkve za novo

tisočletje. Kot najpomembnejši cilj je najprej poudaril prebuditev vneme za svetost pri vsem božjem ljudstvu, nato pa je povzel: »Za pedagogiko svetosti potrebujemo krščanstvo, ki se bo še posebej odlikovalo zlasti v umetnosti molitve.«[2]

Gospod, kateremu se ne nehamo in se ne smemo nehati zahvaljevati za njegovo dobroto, je uporabil tudi zgled in nauke našega ustanovitelja, da bi njegove hčere in sinovi ter vsi kristjani pripisovali zares velik pomen negovanju resnega in stalnega življenja molitve. To gorečnost hranimo z rednim branjem božje besede ter tako, da z vsem svojim bitjem sodelujemo pri liturgiji, predvsem pri vsakodnevni sveti maši, vse dokler naš odnos z Gospodom ne postane meso našega mesa, duša naše duše, življenje našega življenja. Čeprav se že dolga leta vsak

dan trudimo za to, smo prepričani, da je treba ponovno začenjati dan za dnem. Benedikt

XVI. pravi: »Dobro vemo, da molitve ne smemo jemati kot nekaj samoumevnega: treba se je naučiti moliti, tako da se skoraj vedno “na

novo” učimo te umetnosti; celo tisti, ki so že močno napredovali v duhovnem življenju, vedno čutijo potrebo, da bi vstopili v Jezusovo šolo, da bi se v njej naučili resnično moliti.«[3]

Don Álvaro je pogosto spominjal na sklep, ki ga je naredil sveti Jožefmarija, ko je dopolnil sedemdeset let: biti duša molitve. Odkar se je Gospod začel razodevati v njegovem življenju, še v njegovih najstniških letih, je naš Oče stopil na pot molitve, in vedno je ostal zvest temu vsakodnevnemu in otroškemu pogovoru z Bogom. Dejstvo, da je to željo izrazil šele po tolikih desetletjih, poleg njegove globoke ponižnosti potrjuje tudi besede Benedikta XVI. o izkušnji

svetnikov.

Velikokrat smo se zadržali ob premišljevanju evangelijskih prizorov, ki nam prikazujejo Jezusa v

dialogu z njegovim Očetom Bogom. Apostoli so se čudili temu učiteljevemu ravnanju, in некоč so ga prosili: *Domine, doce nos orare*[4], Gospod, nauči nas moliti. Jezus Kristus jim je dal *črtalo*, “črte vodnice”, po katerih poteka krščanska molitev: *Oče naš, ki si v nebesih, posvečeno bodi tvoje ime. Pridi tvoje kraljestvo. Zgôdi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji.* [5]

Prav je, da to stezo prehodimo na mnoge načine, saj je odnos sleherne duše z Bogom vedno zelo oseben in Gospod vsakogar od nas varuje kakor dragulj neprecenljive vrednosti. To je ganljiva resničnost; vsaka duša je bila namreč odkupljena za ceno Kristusove krvi[6]. Njegove hčere in sinovi mu sledimo po tej široki avtocesti – krščanski molitvi –, ki nas po Jezusu

Kristusu in vzpodbudah Svetega Duha vodi k našemu nebeškemu Očetu[7], zato ne smemo pozabiti, da nam je Gospod naročil: *vigilate et orate* [8], čujte in molite. Kakor pravi Benedikt XVI., moramo vsi obiskovati **“Jezusovo šolo”**. Od našega nadvse ljubljenega Očeta pa smo se naučili z Bogom govoriti z otroško pobožnostjo in teološkim naukom, z željo, da bi se k Jezusu obračali kakor k našemu starejšemu Bratu, k Devici Mariji kakor k naši Materi; k svetemu Jožefu kakor k očetu te nadnaravne družine, Cerkve, ter k angelom kot k tovarišem in varuhom

na poti proti večnemu življenju.

Vsak dan obnavljajmo to prizadevnost, da bi z Bogom imeli osebni odnos. Mislim predvsem na čas, ki je vsak dan namenjen premišljevalni molitvi in ki skupaj s prejetjem zakramentov pokore in evharistije predstavlja izvir čiste

vode, s katero moramo prepojit naše delo, naš apostolat, naše družinske in družbene dejavnosti; skratka vse naše življenje, tudi ure, namenjene spanju in počitku. Zagotavljam vam, da to ni težka naloga, niti v obdobju duhovne suhote ali fizične ali psihične utrujenosti, če se le pustimo voditi navdihom Svetega

Duha in nasvetom duhovnega vodstva.

»Biti moramo kontemplativne duše,« je rekel sveti Jožefmarija leta 1973, **»in zato ne moremo opustiti premišljevalne molitve. Brez molitve, brez meditacije, brez notranjega življenja ne bi naredili ničesar dobrega (...). Zdaj je videti, da imamo še večjo obveznost zares biti duše molitve, tako da Gospodu velikodušno izročamo vse, kar nas zaposluje,**

in da nikoli ne opustimo svojega pogovora z Njim, pa naj se zgodi

karkoli. Če ravnate tako, boste skozi ves dan vedno pozorni na Boga, in resno se boste trudili dobro opraviti ti dve vsakodnevni polurni meditaciji.«[9]

Naš Oče nas ne prosi, naj zelo dobro *opravljamo* molitev, temveč naj se *vsak dan potrudimo* dobro začeti, nadaljevati in končati molitev. Ta cilj nam je dosegljiv, če le vsako jutro začnemo znova in pustimo ob strani vse pretekle neuspehe, velike ali majhne. Vse ostalo vzklije kot sad Tolažnikovega delovanja v naših dušah, saj *Duh prihaja na pomoč naši slabotnosti. Saj niti ne vemo, kako je treba za kaj moliti, toda sam Duh posreduje za nas z neizrekljivimi vzdihi.*[10]

Zato si na prvem mestu prizadevajmo za točnost pri teh srečanjih z Bogom, ki so kakor mejniki naše vsakdanje poti. Na

videz je le malenkost neznatnega pomena, toda zatrjujem vam

– sledeč naukom svetega Jožefmarija
– da je zelo pomembna. **»Nikoli ne opustite notranje molitve. Katera je najboljša pot, če hočemo biti kontemplativni? Molitev. Ko človek začne razmišljati, da ne zna moliti in da je to, kar nas uči Oče, zelo težko, da mu Gospod ne reče ničesar, da ga ne sliši, ko mu pride na misel: “Če je že tako, bom pa vse pustil in molil le ustne molitve,” je v vsem tem prisotna zla skušnjava. Ne, otroci moji! Treba je vztrajati v meditaciji. V trenutkih tvoje molitve povedj Gospodu vse te pritožbe, in če je treba, mu pol ure ponavljal isti pobožni vzklik: Jezus, ljubim te; Jezus, nauči me ljubiti; Jezus, nauči me ljubiti druge zaradi tebe ... Tako vztrajaj dan za dnem, en mesec, eno leto, pa še eno, in končno ti bo Gospod rekel:**

**Tepček, saj sem bil vendar s teboj
že od vsega začetka!»[11]**

Morda se bodo pojavile težave,
izgovori ali varljiva razmišljanja, da
bi odlašali ali skrajšali te pol ure,
namenjene meditaciji. Zato je dobro,
da točnosti dajemo velik pomen
predvsem v obdobjih najbolj
intenzivnega dela ali v trenutkih, ko
izkušamo utrujenost ali
malodušnost. Kakor nas spominja
papež, **»molitev ni povezana z
nekim posebnih kontekstom,
temveč je zapisana v srce vsakega
človeka«**[12]. Vedno je mogoče
govoriti z božjim dušnim Gostom;
prav je, da ga iščemo kjerkoli in v
katerikoli situaciji, vendar – če je
mogoče – pojdimo pred tabernakelj,
kjer je Jezus resnično in materialno
prisoten s svojim telesom in svojo
krvjo, s svojo dušo in božanskostjo. V
vsakem primeru se moramo vedno
potruditi, da bomo zbrani, da se
bomo, kolikor je mogoče, oddaljili od

raztresenosti, ki nam morda preti. »**V sebi se zberemo,**« je govoril sveti Jožefmarija v eni od svojih *katehez*, »**in častimo Boga, ki nas blagovoli vzeti za svoje, ter se začnemo pogovarjati z Njim: z naravnostjo, kakor govorimo z bratom, s prijateljem, z očetom, z materjo, s sosedom, ki ga cenimo. Tako kakor govorimo s svojo**

ljubeznijo. Pogovarjajte se z zaupanjem in videli boste, kako dobro vam gre. Imeli boste notranje življenje.«[13]

Vztrajam: včasih ne bomo vedeli, kaj naj mu povemo, kako naj se pogovarjamo z Njim in besed ne bo od nikoder; takrat ne pozabimo, da je molitev »***bolj kakor vrsta praks in obrazcev neka notranja drža, biti pred Bogom, ne le izvajati dejanja češčenja in izgovarjati besede.***«[14] To je še en razlog za zvesto zatekanje k praksi notranje molitve v stresnih

situacijah ali v obdobjih notranje suhote. V teh primerih se bo posvečanje pozornosti temu sredstvu jasno pokazalo kot še posebej potrebno. Včasih se otroško kramljanje z Gospodom ne bo strnilo niti v notranje besede; toda dejstvo, da smo v teh predvidenih minutah z Njim, ne da bi si poskušali poiskati čutno tolažbo, pomeni najbolj jasen izraz ljubezni do Boga, poistovetenja z njegovo presveto voljo, pozabljanja nase. **»V tem, da gledamo Drugega, da se namenimo “dlje”, se nahaja bistvo molitve; je kakor izkušnja resničnosti, ki presega vse čutno in možno.«**[15]

Nič ni bolj tolažilnega kakor gotovost, da lahko ljubimo Boga in se pogovarjamo z Njim, *ker nas je On prvi vzljubil*[17]. To potrjuje Katekizem Katoliške cerkve, ko uči: »Ta korak ljubezni zvestega Boga je v molitvi vedno prvi, človekov korak je vedno odgovor«. Zato naš vsakdanji

sklep, da se bomo potrudili v trenutkih meditacije, Boga *obvezuje* – če se izrazimo na tak način –, da nam obilneje podeli svojo milost. Ali pogosto misliš na to, da je molitev vedno bila in bo edino orožje Opus Dei? Kako s tem orožjem *braniš* služenje Opus Dei Cerkvi? Gotovo je, da bomo duha, ki smo ga prejeli od našega Očeta, toliko ljubili in vzdrževali, kolikor bolj bomo duše molitve.

Nauki našega Očeta o molitvi vsebujejo neizmerno bogastvo in so nadvse uporabni. Kdo od nas se ni že kdaj čutil upodobljenega v tistih stavkih iz katere od njegovih pridig?

»**V teku**

teh let so k meni prihajali posamezniki, ki so mi skrušeni od žalosti dejali: Oče, ne vem, kaj se dogaja z mano, utrujen sem in hladen; moja pobožnost, ki je bila prej tako gotova in preprosta, se mi

zdi kot nekakšna komedija ... Tistim, ki gredo skozi tako stanje, in vsem vam odgovarjam: komedija? Velika stvar! Gospod se igra z nami kakor Oče s svojimi otroki. V Svetem pismu beremo: *ludens in orbe terrarum* (Prg 8, 31) – on se igra na vsem zemeljskem krogu. Toda Bog nas ne zapusti, saj takoj doda: *deliciæ meæ esse cum filiis*

hominum, moje veselje je pri človeških otrocih. Gospod se igra z nami! In ko se nam zdi, da igramo nekakšno komedijo, ker se čutimo ledeno hladne in apatične; ko smo nezadovoljni in brez volje; ko nam je težko izpolnjevati naše dolžnosti in dosegati duhovne cilje, ki smo si jih zastavili, je prišel čas, da pomislimo, da se Bog igra z nami in pričakuje, da bomo znali pogumno in odločno uprizoriti svojo komedijo.«[18]

Nočem končati teh vrstic, ne da bi omenil nekaj najpomembnejših

obletnic v tem mesecu. 7. julij bomo preživali še bližje don Álvaru, saj je na ta dan zaprosil za sprejem v Delo. 16. julija je praznik Karmelske Matere Božje, kar logično pomeni poseben spomin na sestro našega

Očeta, teto Karmen, ki je toliko prispevala k družinskemu vzdušju v centrih Opus Dei. Poleg tega bomo na ta dan še posebej priporočili verne duše v vicah in jih zaupali posredovanju naše nebeške Matere.

Kakor vas neprestano prosim, ostanímo združeni v molitvi. Prosímo drug za drugega, za apostolska dela po vsem svetu, za namene svetega očeta. Pred tabernakelj, v trenutkih premišljevalne molitve, lahko Gospodu prinesemo goreča prizadevanja, ki napolnjujejo našo dušo, ter prosimo za posredovanje Devico Marijo in svetega Jožefa,

angele varuhe in svetega Jožefmarija, našega ljubljene Očeta.

Z veseljem vam tudi napišem, da sem v soboto, 18. junija odpotoval na otok Sardinijo, v Cagliari, kjer sem molil pred tamkajšnjo zavetnico Devico Marijo iz Bonarie. Vem, da je sveti Jožefmarija molil za to deželo in prepričan sem, da bodo mnogi Sardinijci velikodušno odgovorili na Gospodove klice prav zaradi te prošnje našega Očeta. Pomagajmo jim, saj nam tudi

od tam pomagajo z odprtimi rokami.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Pamplona, 1. julij 2011.

[1] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 164.

[2] Blaženi Janez Pavel II., Apostolsko pismo *Ob začetku novega tisočletja (Novo Millennio Ineunte)*, 6. 1. 2001, št. 32.

[3] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 4. 5. 2011.

[4] *Lk* 11, 1.

[5] *Mt* 6, 9-10.

[6] Prim. 1 *Pt* 1, 18-19.

[7] Prim. Kongregacija za nauk vere, *O meditaciji*, 15. 10. 1989, št. 29.

[8] *Mt* 26, 41.

[9] Zapiski z družinskega srečanja, september 1973.

[10] *Rim* 8, 26.

[11] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, september 1973.

[12] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 11. 5. 2011.

[13] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 1972.

[14] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 11. 5. 2011.

[15] *Prav tam*. Prim. Kongregacija za nauk vere, *O meditaciji*, 15. 10. 1989, št. 30.

[16] 1 Jn 4, 19.

[17] *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 2567.

[18] Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji (Amigos de Dios)*, št. 152.

.....